

ter må anses for utidssvarende, og medfører, at skyldnerne ofte undgår betaling af forskyldte udpantningsafgifter.

Om disse regler henvises til betænkning 377, side 41-45.

Til § 19.

Reglerne i sportelreglementets § 49 om kontinuationsgebyr og om det under nutidens forhold upåkrævede ekstrategebyr for særlig langvarige forretninger (ud over 8 timer) er upraktiske og utidssvarende, jfr. nærmere herom betænkning 377, side 45.

Ved reglen i § 19 foreslås, at der kun erlægges én afgift for en fogedforretning, selv om den kræver flere foretagelser, og således at afgiften efter § 16, stk. 1 og 2, skal dække samtlige fornyede foretagelser inden for et tidsrum af 3 måneder, efter at afgiftspligten er indtrådt.

Et tidsrum på 3 måneder er foretrukket som mere praktisk at arbejde med end de af udvalget foreslåede 12 uger, ligesom det bemærkes, at fristen efter retsplejelovens § 533, stk. 2, overvejes fastsat til 3 måneder. Reglen medfører, at det ikke i afgiftsmæssig henseende får nogen betydning, hvorvidt en inden for den foreslåede frist tidligere foretaget forretning er betegnet som sluttet eller ej. For så vidt angår eksekution og arrest for pengekrav må den foreslåede frist formodes at levne rekvirenten tilstrækkelig tid til iværksættelsen af de fornødne forretninger til konstatering af, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang der kan opnås dækning (sikkerhed) for det pågældende krav. Kan det undtagelsesvis ikke ske inden for den foreslåede frist, må der på ny erlægges afgift efter § 16 ved fremsættelsen af den efter fristens udløb første begæring om en fornyet forretning vedrørende kravet. Dette synes også rimeligt, særlig hvor der for den tidligere erlagte afgift er sket adskillige foretagelser. 3-måneders fristen for en begæring, der eksempelvis indgives den 1. april, udløber den 1. juli, således at begæring, der indgives i tiden efter den 1. april og til og med den 1. juli ikke afbryder fristen. Dersom ny begæring vedrørende kravet fremsættes efter den 1. juli, må der herefter betales ny afgift.

Den foreslåede regel vil bl. a. også omfatte tilfælde, hvor en rekvirent inden udløbet af fristen i retsplejelovens § 533, stk. 2, begærer nyt udlæg foretaget. I sådanne tilfælde er der i processuel forstand tale om en ny forretning. Man mener dog ikke at burde foreslå ny afgift specielt for disse forretninger, som derfor vil kunne begæres uden erlæggelse af afgift, såfremt begæringen fremsættes rettidigt. Det er herved også taget i betragtning, at en

kortere frist vil kunne animere rekvirenten til at kræve udlagte ejendele udtaget af skydnerens besiddelse på et tidligere tidspunkt end nødvendigt efter reglerne i retsplejelovens § 533, og at afgiftsreglerne næppe bør tilskynde hertil.

Efter den foreslåede regel vil det være nødvendigt, at sognefogederne instrueres om, at der skal forelægges dem dokumentation for, at ny afgiftsbetaling til dommerkontoret har fundet sted, forinden der vedrørende ikke processuelt afsluttede eksekutionsforretninger, som de er anmodet om at foretage, sker ny foretagelse efter begæring af rekvirenten fremsat direkte over for dem efter udløbet af 3 måneder efter, at afgiftspligt (senest) er indtrådt.

Den foreslåede regel omfatter i øvrigt såvel den situation, at begæringen ikke er indgivet til rette foged, som den situation, at det under en forretning gøres antageligt, at rekviritus har ejendele i en anden retskreds, og begæring om fortsættelse fremsættes over for fogeden i denne retskreds. I førstnævnte situation skal der efter de gældende regler erlægges fuld afgift ved indgivelsen af den fornyede begæring, medens der i sidstnævnte situation alene svares kontinuationsgebyr, jfr. skattedepartementets skrivelse nr. 187 af 10. juni 1920.

Som foran nævnt er udpantning udtaget fra reglen. Dette skyldes, at der ved udpantning tilkommer fogeden (sognefogeden, pantefogeden) en vidtgående officialvirksomhed, således at det i det væsentlige er afhængigt af ham, hvornår næste skridt i udpantningssagen foretages. Hertil kommer praktiske hensyn, der navnlig gør sig gældende ved udpantning for skatter og afgifter, der i reglen foretages af pantefogeder og sognefogeder. For så vidt angår disse udpantninger ville en effektiv kontrol med reglens overholdelse være forbundet med betydelige vanskeligheder.

Til § 20.

Efter sportelreglementet, § 61, stk. 2, jfr. for så vidt angår fri proces retsplejelovens § 331, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med § 334, stk. 1, er der ved eksekutionsforretninger for en række kravs vedkommende hjemlet den ordning, at rekvirenten er fritaget for enhver hæftelse for afgiften, idet denne kun dækkes i det omfang, hvori der, efter at rekvirentens fordring er dækket, findes tilstrækkelige midler hos skyldneren. Ordningen gælder først og fremmest eksekutionsforretninger for følgende krav:

- a) Krav i sager, i hvilke vedkommende part har fri proces,
- b) krav tilkommende staten eller dennes institutioner („befalede sager“),